

3 FRIK-Festivalen

Ungdommene får et nytt tilbud på Visjon: FRIK-Festivalen, med felles lavvo-leir.

6 SPOR av Guds ledelse

Sidsel Lautens liv og tjeneste vitner om spor av Guds stemme og ledelse.

8 Bryr seg i Bryne

Bryne Frikyrkje er endret etter bevisstgjøringen i å bli «misjonal menighet».

SAMARBEID GIR RESULTATER

Speiderne i Frikirken har stålkontroll på samarbeid. Samarbeid har de i blodet. Under Korpstinget 10.-12.februar fikk de bevist dette under ulike aktiviteter, men også i plenumsdebatter. Korpstinget gjorde et historisk valg av ny leder, 21-årige Nicolai Feyer Puntervold.

Side 10-11

Strategisamling for Frikirken

Fra 5.-6. januar ble det holdt strategisamling for Frikirken, på Gardermoen. Til samlingen, som var arrangert av Synodestyret, kom inviterte deltagere fra presbyteriene, lederteamet på Frikir-

ketorget, FriBUs landsstyre og Synodestyret for å dele tanker og visjoner, og for å drøfte veien videre for kirkesamfunnet de seks neste årene. Synodestyret har initiert en offensiv strategiprosess frem mot Synodemøtet i november 2017, der mål for Frikirken i perioden 2018-2023 skal vedtas. Deltakerne på strategisamlingen bestod av en bredt sammensatt gruppe, som på ulike måter representerer kirkesamfunnet. I forkant

Reformasjonsmarkeringer

I anledning reformasjonsjubileet i år, blir det en rekke arrangementer og markeringer hvor folk fra Frikirken deltar eller har regi. Frikirkens folkehøyskole i Stavern har et eget arrangement: Reformasjonssymposium.

I anledning reformasjonsjubileet i år, blir det en rekke arrangementer og markeringer.

Rett over påske arrangeres tur til Wittenberg, Erfurt og Eisenach med Wartburg fra 24.april-1.mai. Jan Gossner og Rolf Solås er reiseledere. Det blir reformasjonssymposium på Stavern folkehøyskole, Fredtun 30.mai-1.juni. Lørdag 4. november holdes messe over Luthers Lille Katekisme på Synodemøtet, skrevet av Per Eriksen. I tillegg blir det undervisning og ulike markeringer på Synodemøtet 2.-5.november, ved Stavern folkehøyskole, Fredtun. Temagudstjenester holdes fire søndager i løpet av høsten 2017, i de lokalmennighetene som ønsker det. Informasjon og prekenforslag sendes ut i april. Aktuelle artikler skrevet av teologisk fagråd trykkes i Budbæreren utover året. I tillegg vil det være lokale arrangement og markeringer, i Frikirken og tverrkirkelig. Frikirken vil også markere reformasjonen sammen med alle andre kirkesamfunn i Norge, under Rådsmøtet til Norges Kristne Råd 27.-28.mars.

REFORMASJONSSYMPOSIUM I STAVERN

- Stavern Folkehøyskole inviterer

til "Lutter smil og glede...eller?" 30. Mai-1. Juni. Dette er et kortkurs med stor bredde. Et livsnært reformasjonssymposium? Det høres jo litt eksotisk ut. Det er også meningen. Litt mer spenn og spenst enn en tradisjonell konferanse. Et symposium har det ved seg at forskjellige emner tas opp, belyses av flere, og det gis gode rom for samtaler og diskusjoner. Temaene og bidragsyterne er mange. Dette er ikke et rent Lutherseminar, vi ønsker å sette fokus på en større bredde av reformasjonen.

Det er også et ønske å rette et kritisk blikk på oss selv og vår måte å fremstå som kirke og menigheter på i dag. Flere yngre bidragsytere vil komme med sine erfaringer som reformasjonens tipp, tipp, tipp, tipp, tippoldebarn. Tirsdag kveld skal vi feire en Katekismemesse som Per Eriksen har satt sammen. Onsdag kveld skal vi ha en samtale med far og sønn Stærk. Vi har bidragsytere fra mange kirkesamfunn og organisasjoner sammen med flere av våre egne. Stavern Folkehøyskole har lagt seg på en lav pris og håper at tilbudet vil nå mange både i vår egen kirke og andre sammenhenger. Siden det ikke er noe arbeider-

møte dette året, håper vi menighetene vil bidra med støtte slik at de ansatte kan få mulighet til å delta. Det er også mulig å søke om kursstøtte via Frikirketorget, opplyser kursleder Arnfinn Løyning.

TUR TIL WITTENBERG I APRIL

24. - 30. APRIL 2017 blir det arrangert tur til Wittenberg med følgende reiseledere:

Jan Gossner og Rolf Solås
Det er i 2017 500 år siden reformasjonen, som startet med at Luther slo opp sine 95 teser på kirkedøren i Wittenberg. På turen skal vi be-

søke denne byen og andre steder knyttet til Martin Luther og reformasjonen, nemlig Erfurt og Eisenach med borgen Wartburg. Tyskland har rustet opp "luther-stedene" og forberedt seg til å feire dette jubileet. Luthers bibeloversettelse til tysk regnes som begynnelsen til et felles, tysk språk. Det blir både kultur, historie og teologi på turen, som også gir et oppdatert bilde av hvordan det er i dag i det tidligere DDR (Øst-Tyskland) og landskapet Thüringen.

Klart for eldste- og diakonkurs

Helgen 17.-19. mars inviteres alle eldste og diakoner til kurs på Strand leirsted like utenfor Sandefjord. Kursene vil ha en del felles samlinger og en del samlinger som er separate for diakoner og eldste. - Endelig er vi klare med nye kurs for diakoner og eldste. Disse kursene har en periode ligget på is, men helgen 17.-19. mars

2017 inviteres alle eldste og diakoner til kurs på Strand leirsted like utenfor Sandefjord, sier menighetsveileder Unni Westli. Kursene vil ha en del felles samlinger og en del samlinger som er separate for diakoner og eldste. Det er gjort endringer i konseptet, så kursene er aktuelle også for eldste og diakoner som tidligere har deltatt på kurs.

SUNT LEDERSKAP

- Å være leder i en menighet kan

være krevende, og vi ser det som viktig å være med og utruste menighetens ledere i deres oppgaver og bevisstgjøre på et sunt lederskap, sier Westli.

Begge kursene har derfor tematikk som handler om lederskap den gangen, men med litt ulike vinklinger.

- Fellessamlingene vil handle om hvem den enkelte er som leder, hvordan vi kan lede på ulike måter, og om å ta vare på seg selv i en kre-

vende tjeneste. På diakonkurset vil vi bruke tid på å snakke om hvordan vi kan delegere og motivere andre til tjeneste på en god måte, innenfor ulike typer oppgaver som diakonene har (praktisk, omsorg, møte med innvandrere osv).

På eldstekurset vil vi ha fokus mot de vanskelige lærespørsmålene, og hvordan vi som ledere forholder oss til disse når andre eller vi selv ikke er enige i det som er Frikirkens lære.

av samlingen ble blant annet presbyteriemøtene bedt om å komme med innspill om mål for Frikirken, i tillegg ble det gjennomført en spørreundersøkelse blant pastorene i Frikirken i fjor høst. I etterkant av strategisamlingen vil Synodestyret skissere et måldokument, som skal sendes til behandling på menighetsmøtene før det bearbeides og sendes til delegatene på Synodemøtet 2017.

Til Israelsmisjonen

Tor Arne Grimstad avslutter tjenesten som ut-sending for Frikirken i Israel og begynner 1.september i ny jobb som administrativ leder for Israelsmisjonens arbeid i Israel, med kontor i Haifa.

YESS blir «FRIK Festivalen»

YESS er kjent som ungdommens egen festival på Frikirkens sommerfestival Visjon. Når YESS til sommeren bytter navn til «FRIK Festivalen», er det for å koble det til Frikirkens ungdomsarbeid «FRIK xPand».

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

«FRIK Festivalen» blir en oppgradert versjon av YESS, der hovedpoenget er å skape gjenkjennelse og begeistring for ungdomsarbeidet i Frikirken, sier Hanne Marie Skaar (22). Hun er født og oppvokst i Greåker, og er i likhet med «FRIK Festivalen» ny av året på Visjon som leder av ungdomsfestivalen. I visjonssammenheng er hun imidlertid ikke ny.

– Jeg spiller fiolin og har vært med i husbandet på Visjon noen år, og i fjor var jeg forbønnsleder på YESS. Selv om jeg ikke var på Visjon som barn, har jeg fått et veldig nært forhold til festivalen i voksen alder. Her kommer vi nært innpå andre deler av kirkesammenfunnet, og det har en verdi i seg selv sier Skaar.

LAVVO-LEIR

– Vi legger opp til en enda sterkere festivalfølelse enn tidligere, med

åpen cafe på dagtid og lavvo-leir. Når man melder seg på i Checkin kan man skrive hvilken menighet man eventuelt tilhører, og oppgi alder og hvem man ønsker å dele lavvo med.

På den måten kan for eksempel ungdommer fra nabomenigheter koble seg på hverandre.

Vi ønsker å legge til rette for et enda mer sosialt og inkluderende miljø, og skal gjøre vårt beste for å gi ungdommene en god festivalopplevelse, sier Skaar. Lavvoene står klare til bruk når festivaldeltakerne kommer, og er beregnet for cirka åtte personer.

USLÅELIG KOMBINASJON

Men det er ikke bare det sosiale som bør lokke ungdom til å ta turen til Stavern folkehøyskole den nest siste uken i juli. – Vi har med oss knallgode talere og seminarholdere som Rune Tobiassen og Anette Stokke, og det blir spennende aktiviteter i regi av folkehøyskolen. Nytt i år er også tilbudet om ledertrening med FRIK xPand, for ungdom som ønsker inspirasjon og veiledning til hvordan å drive ungdomsarbeid. Åpen cafe og god stemning med lavvo, sol og sjø gjør kombinasjonen uslåelig, mener Skaar, som håper at nye og etablerte ungdomsgrup-

GLEDER SEG Hanne Marie Skaar er leder av «FRIK Festivalen» på Visjon.

per og ungdomsarbeid finner veien til festivalen. I forberedelsene til sommerens festival, er hun opptatt av å holde riktig fokus. – Jeg gikk på en bibelskole der lærerne brukte tretti prosent av forberedelsene til bønn. Det tenker jeg er noe å strekke seg etter. Det er viktig at vi tar med Gud i alle små og store avgjørelser. Jeg gleder meg veldig, og synes dette er en utrolig morsom utfordring!

VIKTIG TJENESTE

Ifølge Westli vil det være en god investering for menighetene å sende sine diakoner og eldste på kurs. – Eldste og diakoner står i en viktig tjeneste i menigheten over lang tid, og mulighetene til å utvikle seg, møte andre som står i samme tjeneste og få inspirasjon til videre tjeneste er viktig. Synodeformann Jarle Skullerud, som er en av underviserne denne helgen, har følgende å si om kursene: "Diakon- og

eldstekurs er et flott tilbud for Frikirkens lokale ledere. Her møtes vi fra ulike menigheter, fra forskjellige landsdeler, til utrustning, fellesskap og erfaringsdeling. Jeg gleder meg til å være med på årets kurs."

– I tillegg til Skullerud har vi med oss Per Kristian Rønning, Johan Sandstad, Ivar Johnsen, Jon Arne Nygård og undertegnede som undervisere. Vi vil også ha med andre bidragsyttere fra ulike menigheter som vil dele av sine erfaringer, sier

Westli. Det er felles påmelding for menigheten via Frikirkens hjemmeside, og påmeldingsfristen til kursene er 10. mars. Eventuelle spørsmål om kursene kan rettes til unni.westli@frikirken.no

(ILLUSTRASJONSFOTO fra Eldstekurs på Frikirkens Hus i Kongsveien 82.)

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

ARNFINN ØSTERBERG
arnfinnosterberg@icloud.com

Abort blant rike og fattige

Abort er og blir et etisk dilemma, som ingen ennå har "løst". Det er en konflikt mellom to parter, og uansett hva man velger å kalle det - om det er et embryo, en "cellekump", et foster eller en person - så innebærer abort at man tar liv, eller i det minste et spirende liv. Det er mulig det er etisk uproblematisk for noen, men det kan umulig være "feil" å betrakte det som et etisk problem». (...) «Jeg respekterer helsepersonell som utfører aborter. Men jeg vil helst leve i et samfunn som også respekterer helsepersonell som helst ikke vil utføre eller henvise til en abort. Når det er mulig å gjøre det uten å gå på akkord med kvinners lovbestemte rettigheter, bør vi gjøre det.»

Sitatet er fra 2012 og fra reservasjonsdebatten som blåste nytt liv i abortdebatten i Norge. Kristn Clemet sier at hun selv ser på abortloven som et nødvendig onde. Samtidig erkjenner hun at man tar liv.

Samme år skrev undertegnede på lederplass i Budbæreren, nummer 5:

«Det er også viktig at ulike stemmer kommer til orde i debatten om Kirkens nødhjelps standpunkt om legal abort, av hensyn til kvinnene. Dette er ikke enkelt og samtalen har mange nyanser. Debatten i Norge kan fort ramme de mest sårbare og fattige. Vi ønsker på ingen måte å anbefale et brudd med Kirkens Nødhjelp. Innsatsen for de fattigste må være i våre gener som kirke, som pastor Thomas Bjerkholt påpeker. Samtidig forstår vi at Bjerkholt og andre i Frikirken reagerer på KNs standpunkt som ble offentliggjort i februar.

Vi er spørrende til hvordan Kirkens Nødhjelp har arbeidet fram sitt vedtak. Dette bør evalueres internt. At man vedtar noe i en så viktig sak uten å sikre at man har ryggdekning blant oppdragsgiverne, forundrer oss. Vi forventer at på kommende representantskapsmøte blir det en evaluering av prosessen og en bredere diskusjon om standpunkt. Vern om livets ukrenkelighet er viktig i Norge og blant verdens fattigste.»

Nøyaktig fem år etter, like før fasteaksjonen, har Kirkens Nødhjelp i år reist en ny abortdebatt. De har samme standpunkt som for fem år siden og de har ikke denne gangen heller, forankret dette godt nok i representantskapet. Denne timingen like før Fasteaksjonen synes vi er underlig, både i 2012 og i 2017. Det er viktig at Kirkens Nødhjelp tar vare på det samarbeidet, med blant annet Frikirken.

Fem år etter, gjør avdøde pastor i Trondheim Frikirke, Thomas Bjerkholts ord inntrykk. Vi ønsker ikke at en norsk abortdebatt skal gjøre at de fattigste blant de fattige skal lide mer enn de gjør i dag. Derfor må vi samarbeide godt for å verne om livet til disse fattige.

BUDBÆREREN 2007

Frikirken fritatt i miljøaksjonen? Miljøaksjonen har på nytt fått plass i mediebildet. Mer informasjon gjør at flere vekkes. Vi vet vi ikke burde kjøre så mye bil. Vi vet vi ikke burde fly så mye som vi gjør. De med skjær samvittighet kan kjøpe klimavoter frivillig for å få litt bedre samvittighet. Det er en begynnelse, spørsmålet er om det er nok. Vi trenger en miljøvekkelser for at skaperverket skal bestå. Eller bryr vi oss? Den norske kirkes biskoper har engasjert seg litt i miljøaksjonen. Er vi lettet over at det er noen kristne som bryr seg, så slipper vi i Frikirken å ta dette opp? Før du svarer på det kan du få litt mer informasjon om tema.

Anne-Kristine B. Wiecek, Bb nr 02

Elsker du Jesus?

En av de fineste ting jeg gjør som tilsynsman er å ordinere nye pastorer. Det er fint å se et menneske svare ja på Guds og menighetens kall. Men jeg berøres og utfordres også av de sterke og viktige løftene som avlegges, særlig av det tredje spørsmålet som ordinanden må svare ja på. Første setning lyder slik: Elsker du vår Herre Jesus?

Elsker du Jesus? Det kan være vanskelig å svare på dette spørsmålet uten å slå blikket ned. Vi kjenner på vår fattige kjærlighet, og vet at vårt hjerte så ofte er delt. Men likevel kan vi svare. Vi kan svare at vi ønsker å elske Jesus og at vi i all vår svakhet bærer med oss en kjærlighet til ham. Og vi kan søke trøst i Karl Rahners ord: Den som ærlig vil elske Gud, elsker ham allerede.

Heldigvis hviler ikke vår frelse på vår kjærlighet til Jesus. Vi er frelst fordi Jesus elsket oss først og gav seg selv for oss. Men likevel er vår kjærlighet til Jesus viktig. For kjærligheten til Jesus, vårt ønske om å elske ham, bidrar til at vi åpner oss for ham. Den som elsker Jesus, ønsker å gi Jesu ord plass. Den som elsker Jesus ønsker å betro seg til ham, å dele sine glæder, sorger, nederlag og ønsker med ham. Og den som elsker Jesus og stoler på ham, ønsker også å overlate herredømmet over sitt liv til ham.

Det er i fellesskapet med Jesus vi kan finne den dype glede. For dette fellesskapet handler ikke bare om at vi utøser vårt hjerte for ham. Den treenige Gud gjør også noe i oss. Han kommer til oss med sin fred og sitt nærvær, og møter vår lengsel etter ham. Fellesskapet med Gud er et fellesskap vi kan vokse i. Han kan ikke elske oss mer enn han allerede gjør, men vi la ham få adgang til flere av vårt hjertes rom, slik at vi erfarer mer av denne kjærligheten.

Det er dette fellesskapet med Gud som er vårt kall og vårt mål. Alt annet springer ut fra det. Slik en forelskelse kan løfte en grå hverdag, kan kjærlighetsforholdet til Gud bære et menneske gjennom livet. Og slik en grein på vintreet bærer frukt når det er forbundet med stammen og roten, kan det også fra vårt liv vokse frukter som er av betydning for andre mennesker og for evigheten.

Gud er livets kilde, sier salmisten. Det er bare når vi lever hos ham at vi får slukket vår egen tørst. Og når vi lever hos ham får vi også noe å gi andre. Derfor må vi minne hverandre om det Jesus sier er det første og største bud: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Bodbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbaeren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Fagpressen

Bodbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

Et bakvendt vitnesbyrd

AUD BERGQUIST

BAKVENDT JAND

På Frikirkens strategisamling i januar, var det en ting som ble svært tydelig. Et felles ønske blant alle oss som var der, om at mennesker som ikke kjenner Jesus, skulle få høre om ham. Overalt hvor Frikirken er.

Etter samlingen, og i arbeidet som fulgte, har jeg tenkt en del på dette. Hvor oppriktig og brennende ønsket om å nå nye er. Hvordan det gir gjenklang i hjertet. Og samtidig er realiteten for min egen del at det er lenge siden jeg har snakket med noen om Jesus. Unntatt de som allerede er kristne da.

Jeg er ganske god på å be for folk jeg møter, om at de må møte Jesus. Men motet til å være den som presenterer dem for ham, har jeg ikke. Og energien til å være den som følger opp etterpå, er lik-som heller ikke helt der. Så, på den ene siden ønsker jeg virkelig å bidra til at folk blir kjent med Jesus, og få se det på nært hold. Og på den andre siden får jeg ikke omsatt det i handling, ut fra egen forventning om hva det skal være.

Til min store overraskelse, har jeg nå blitt invitert til et kirkelig

arrangement, av en som ikke går i kirka. Et lavterskeltilbud. Jeg, som har vært kristen «hele livet», blir invitert inn, av en som nok regnes som en «kirkefremmed». Selv om det er uventet, er det svært hyggelig. Og spennende! Og kanskje aldri så lite til ettertanke.

For hva betyr det egentlig? At denne personen ønsker å finne ut mer om Jesus? Eller bare ønsker noen å gå sammen med til en samling? Eller er det jeg som får et hint om noe? Arrangementet har ennå ikke vært, så jeg får leve i spenning en stund til.

I mellomtiden er det rom for å tenke nye tanker. Om forskjellige måter å fortelle om Jesus på, ikke kun gjennom samtale. Om livet, der en av og til er sterk, og av og til svak. Om Jesus, som ikke er så opptatt av styrke, men som selv er sterk nok for oss alle. Det Jesus får velsigne, blir aldri for smått.

Og så tenker jeg på oppdraget Jesus har gitt oss, om å gå ut og gjøre folk av alle slag til hans lærlinger. Hvordan det kan praktiseres av den enkelte kristne. Uavhengig av hvor en er hen i livet, og hvilke forutsetninger den en-

kelte har. Med oppdraget følger et løfte, om at oppdragsgiveren går med. Hver dag. Så Jesus blir altså med. Og han har fått all makt i himmelen og på jorden.

Jeg er takknemlig for at Jesus ikke gir opp. At han gir meg en ny sjanse. Jeg er takknemlig for at han finner en vei, der det ikke så ut som om det var noen. Jeg vet at når mitt hjerte banker for de som ikke kjenner Jesus, så banker hans hjerte ennå hardere for de samme folkene.

Jeg er ganske god på å be for folk jeg møter, om at de må møte Jesus. Men motet til å være den som presenterer dem for ham, har jeg ikke

Størst av alt

Fortellingen om den gamle Simon som tar det lille barnet Jesus i armene sine og vet at han holder verdens frelser, er en historie som jeg synes er helt fantastisk. Det var Den hellige ånd som åpenbarte dette for ham. Hvordan skulle noen ellers kunne tro at dette lille, vergeløse barnet var det som hele Guds frelsesplan var samlet i? Men slik er Gud, det som synes lite kan være størst av alt. Og det som synes stort og flott, kan være hult og tomt. Det er ved Den hellige ånd at sannheten åpenbares. Slik Den hellige ånd også må åpne våre øyne og hjerter for ham.

Sven Aasmundtveit
på Toten Frikirke sine hjemmesider

Veien hjem

Det er oftest utenfor kirkeveggene jobben for evigheten kjempes. Der møter vi folk flest, der det sosiale livet leves. Det er krig om verdier, der makter og myndigheter kjemper om menneskehjertene. Vi kjemper på samme side som universets skaper. Sammen med Far. Vi vet at vi er på vinnerlaget. Så vet vi at mange har mistet kontakten med farshuset. De vandrer rundt mens de spør: «Elsker du meg? ? Er jeg bra nok?» Noen har gjort opprør og vil ikke hjem, mens andre føler at Far er fjern. Det er kanskje noe grums i øynene som ikke kan se, kanskje sammenligning med andre.

Jostein Ek i Menighetsbladet for Meløy
Søndre Frikirke

Guds medarbeidere

Det er én Gud som har skapt vår verden. En personlig, kjærlig, rettferdig, allmektig, allvitende, alltids- og stedsnærværende Gud. Denne ufattelige, ærefryktingytende Gud har valgt å kommunisere med deg og meg. Han har valgt å gi oss innblikk i sin plan og sin hensikt med sitt skaperverk. Han har betrodd oss å være medarbeidere i denne planen. Han har betrodd oss ansvar og oppgaver, Han har valgt å involvere seg i våre liv, og Han har involvert oss i Hans plan.

Gjermund Aglen på Namsos Frikirke
sine nettsider

Gud ville det

Hun skulle bli helsearbeider, men fikk misjonskallet i ung alder. Etter et langt yrkesliv som misjonær og ansatt i Frikirken her hjemme blar Sidsel Lauten nå om til sitt neste kapittel i livet, som pensjonist.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

BILDILLA – Jeg har et øye for lekre og raske biler selv om det ikke synes spesielt på mitt eget kjøretøy, ler Sidsel Lauten. Her avbildet i forbindelse med en reportasje i Budbæreren fra 1985. (Foto: Budbæreren arkivfoto/ Jon Magne Lund.)

PPlanen min var å jobbe som bioingeniør, og reise ut som helsefagarbeider. Men Gud ville det annerledes. Sidsel Lauten gikk på folkehøyskole da hun fikk en veldig tydelig opplevelse av at Gud kalte henne til å reise ut. – Det gikk mange år før jeg reiste, og dette var år jeg trengte, sier hun i dag. Først gikk hun et år på misjonshøyskolen i Stavanger, og i løpet av dette året fikk hun mange tanker om Japan. – Men jeg følte likevel at det var fjernt fra det jeg hadde tenkt, og jeg var veldig redd for at det skulle være feil. Da sa Kirsti Mosvold, som var misjonssekretær den gangen, at Gud har stoppet folk på kaia før. Så dette trengte jeg ikke å være redd for.

SPENNENDE I JAPAN

Det ble mange inntrykk å fordøye da Sidsel Lauten ankom Japan i januar i 1981. – Det var veldig spennende å komme dit, men overveldende med alle menneskene og trafikken i disse millionbyene. Jeg kom til Tokyo og overnattet i 21. etasje på et hotell, og satt der og så ut over lyshavet, minnes hun. – Sammenlignet med dagens forhold, hadde jeg liten kompetanse på det jeg skulle i Japan den gangen. Det var en spennende og krevende tid, men jeg fikk en veldig

varm og god velkomst fra de andre misjonærene og utrolig masse støtte og oppmuntring, både fra dem, fra lederne i Kinki-kirken og fra menigheten. For i den første tida lengtet jeg veldig hjem. Før Sidsel Lauten reiste til Japan, ble hun forberedt på at det kan føles som en ørkenvandring å være misjonær i landet.

– Jeg opplevde det aldri slik. Jeg møtte vennlige folk overalt, og det var så mye meningsfullt og oppmuntrende som skjedde. Spesielt var det en glede å se hvordan mennesker ble forandret i møte med Jesus og valgte å bli døpt. Hun er takknemlig for de flotte, trofaste menneskene hun fikk møte i menighetene og blant arbeiderne.

STILLHET

– Det var krevende å skulle bruke språket, preke på gudstjenestene og i husfelleskapene. En dame i menigheten arbeidet som lærer, og kom meg heldigvis til unnsetning. Hun hjalp meg å lese og rette tekstene mine i fem-seks år, så jeg fikk masse støtte og hjelp. Sommeren 1995 måtte Sidsel Lauten avbryte oppholdet i Japan.

– Jeg fikk en whiplash-skade. Det hendte på toget, og det var en dramatisk hendelse som føltes som et jordskjelv i eget liv. I tillegg til smertene og det å være ute av stand til å lese og fungere som normalt, kom frykten for fremtiden. Angsten for hvordan dette skulle gå. Det var i denne tiden at hun fikk et ord fra Jesaja 45.3: «Jeg gir deg skatter som er skjult i mørket, og rikdommer gjemt på hemmelige steder, for at du skal kjenne at jeg er Herren, som kaller deg ved navn, Israels Gud».

– Jeg skjønnte lite av det den gangen. Men det ble en vei inn i stillheten. Jeg husker jeg tenkte en dag at jeg kan i hvert fall be når jeg sitter her, selv om jeg ikke kan lese. Da fikk jeg en tydelig opplevelse av at Gud sa «Jeg trenger ikke alle ordene dine». Opp gjennom årene har jeg lært enda mer om at relasjonen med Gud har så mange uttrykksformer. At bare det å være hos Gud og å hvile hos Gud, det er også bønn. Jeg følte at dette var en ny erfaring, selv om jeg hadde vært i stillhet før også. Det var som en dør inn i et nytt landskap, forteller hun. I tiden etter møtte Lauten retreat-bevegelsen, som har betydd veldig mye for henne.

– Jeg tror ikke at jeg hadde stått i denne tjenesten helt frem til i dag, hvis det ikke var for oppholdene på

retreat, som jeg opplever som en spesiell tid for å koble meg til kilden.

GODE OG ONDE DAGER

Når Sidsel Lauten ser seg tilbake kjenner hun på stor takknemlighet for Guds trofasthet gjennom mange vekslende tider. Det har ikke bestandig vært lett å stå i det som er vanskelig.

– Jeg er en konfliktvegrer, og det har vært krevende når det har vært vanskeligheter eller konflikter i fellesskapet, enten jeg har vært direkte involvert eller ikke. Henri Nouwen sier i en av sine bøker: «Vi må ikke dekke over smertene våre med lettvinde hallelujarop». Det er en utfordring for meg å være tydelig i slike situasjoner, og våge å stå i det. Å tenke at også dette kan være viktige prosesser, som forhåpentligvis både jeg og andre lærer noe av. Jeg tror at Gud vil vekst, helbredelse og gjenopprettelse både for enkeltpersoner og fellesskap. Selv om det kan være en smertefull vei, sier hun. Lauten håper at fellesskapene i Frikirken skal være steder der folk våger å komme som de er, uten å ta på seg masker. At de blir tatt imot og akseptert, og at de får oppleve Jesu kjærlighet. – Jeg ønsker at vi har fellesskap der folk kan få være, uten at det forventes at det skal gjøres så mye bestandig.

Selv om jeg ser at det er en utfordring, kanskje særlig i små fellesskap, sier hun. Frikirken har også endret seg i løpet av årene Lauten har stått i tjeneste, mener hun.

– Det er en mye større bredde i vårt kirkesamfunn i dag, blant annet større rom for forskjellige uttrykksformer og åpenhet for å ta imot impulser fra andre kirker og tradisjoner.

BØNNETJENESTE

Etter et års sykmelding var hun klar til å begynne å jobbe igjen. – Siden jeg ikke orket å reise på fulltid, ble jeg spurt om å ha en bønnetjeneste. Så da ble jeg i misjonsavdelingen her hjemme, og reiste rundt i Norge og besøkte menighetene. De siste årene har hun vært en del av teamet for medarbeider- og menighetsutvikling (MMU) på Frikirketorget.

Da det ble bestemt at Frikirketorget måtte nedbemanne, ble det starten på en viktig prosess for henne, som til tider også kjentes vanskelig.

– Men en tydelig erfaring av at nå hadde Gud noe annet for meg, og at jeg skulle få legge ned den tjenesten

annerledes

SANGGLEDE Sangen har bestandig betydd mye for Sidsel Lauten, og i Japan ble hun invitert rundt til forskjellige menigheter for å synge. Her under en fremføring i hjemmemenigheten Ul-lensaker Frikirke i 1980. (Foto: Budbæreren arkivfoto.)

VEKST Sidsel Lauten trives ute i naturen, og elsker hagearbeid. – En del av vekstprosessen handler om å kunne vente, og hagearbeidet lærer meg også mye om det. I dag ropes det veldig etter resultater, og det trenger det ikke være noe galt i. Men i vårt jag etter raske synlige resultater, kan vi også komme til å overse eller forsere noe. På frøpakken står det: «Slik ser jeg ut som liten, la meg stå». Det kan vi lære noe av. I våre kirker, menigheter og fellesskap kan det være fort gjort å røske opp noe eller tråkke ned noe, fordi vi ikke ser det. (Foto: Geir Arne Johansen.)

jeg hadde hatt. Det gjorde at avgjørelsen om å slutte ble lett å ta, og jeg har en stor trygghet for at den avgjørelsen er riktig. Jeg har i mange år ønsket meg et sabbatsår, et år hvor jeg skal få hvile og nullstille meg.

Hva som venter i fortsettelsen vet jeg ikke, men det er viktig for meg å prøve å være til stede i øyeblikket og i dagen i dag, og jeg er trygg for at Gud vil lede veien videre. Særlig i det siste har hun kjent at det har vært krevende å reise i over tjue år. – Men det har samtidig vært så mye positivt! Jeg har lyst til å rette en stor takk til menighetene som har invitert meg og tatt imot meg. Og til alle som opp igjennom årene har åpnet

hjemmene sine for meg: Takk for til-lit, oppmuntringer, forbønn og fellesskap. Møtene med enkeltmennesker rundt om i menighetene har vært en svært viktig faktor for at jeg har stått i denne tjenesten i så mange år, understreker hun.

– Det har vært berikende og flott å få være med og stå i denne tjenesten. Gud er en Gud som overrasker. Min vei har tatt noen overraskende vendinger, og det har jeg erfart på godt og vondt. Uansett har jeg i ettertid sett at Gud har vært der og ledet meg. Jeg synes jeg har levd et spennende og rikt liv. Sidsel Lauten legger ikke skjul på at bruddet med Kinki-kirken har gått sterkt inn på

henne. – Jeg opplever det som en sorg at relasjonen til Kinki-kirken er brutt, og jeg ber om at Frikirken og Kinki-kirken en dag skal møtes igjen og velsigne hverandre. Samtidig er jeg glad for at Frikirken ikke har forlatt Japan, og for tjenesten som ut-sendingene våre fortsatt gjør der, sier hun. – Fjorårets markering av Frikirkens 100-årige misjonsarbeid satte fokus på det viktige arbeidet som vi har fått stå i og fortsatt står i, og det ble til stor inspirasjon og økt engasjement. Jeg håper vi tar med oss dette videre, og prioriterer misjonsarbeidet vårt og oppdraget med å dele evangeliet med dem som enda ikke har hørt det.

De bryr seg

I Bryne frikyrkje bryr de seg om folk rundt seg. I 2016 var menigheten med i andre runde av satsingen på "Misjonale menigheter" og det har endret både menigheten og medlemmene. – Vi er blitt mer frimodig og bevisste på å møte andre med evangeliet.

Tekst og foto **INGE AUBERG**

Zokoza Tathe

Ingvar Haukland

Møtet med folk utenfor menigheten er blitt enklere for frikirkefolket på Bryne. – Gjennom å være med i misjonale menighet-satsingen skjedde det en bevisstgjøring av troen, vi vikk større lyst til å dele det vi selv har fått. Jeg tror jeg selv er mer åpen og har et sterkere ønske om å peke på Jesus og vise hvem han er, sier pastor Marith Larsen.

45 medlemmer gjennomførte hele opplegget, som strakte seg fra april 2015 til juni 2016.

– I 2015 var gjennomsnittet på antall frammøtte på gudstjenestene 63 personer, så det var en ganske stor del av menigheten som var med, forteller Larsen.

SE MULIGHETER

Både Larsen og de andre i menigheten som deltok i satsingen, har erfart at det er blitt lettere å se mulighetene der de åpner seg. I møte med nye mennesker ber de om Guds hjelp til å snakke om det som har med Guds rike å gjøre.

– Nylig satt jeg og mannen min på kafé og kom i prat med et annet par som var der. Jeg begynte å be om at Jesus skulle åpenbare seg og komme og være med i samtalen. Det ble en god prat om barndom med søndags-skole og senere et fjernt forhold til kirken. Mot slutten av samtalen kunne vi gi en invitasjon til alpha-kurs.

– Sånne situasjoner gir glede og fører til at frimodigheten vår øker.

REDSKAPER

Misjonale menighet-prosjektet har gitt

pastoren og menigheten noen viktige redskaper å bruke.

– Vi fikk hjelp til å se at vi allerede hadde mange relasjoner til folk som ikke bekjenner troen. Til sammen hadde deltakerne 1501 relasjoner i familien sin og blant kollegaer, venner og naboer, forteller pastoren, som har bakgrunn som lærer i barneskole.

Esperance - Zokoza Tathe er en av de som var med på menighetens satsing. – Jesus befalte oss å gå ut å evangelisere, sier hun. – Hvordan skulle vi gjøre det? Hva kunne vi ta med oss? Vi trengte en strategi. Gjennom misjonale menigheter-satsingen fikk vi den strategien vi trengte.

Menigheten fikk ikke nødvendigvis masse nye oppgaver, men gikk inn i en bevisstgjøring i forhold til det de allerede hadde. På veggen i kirken

henger det nå en stor plansje som viser hvor i nærmiljøet relasjonene deres er; – i nabolaget, innen kommunen, i nærliggende kommuner og lenger unna.

I menigheten delte de også troshistoriene sine og fikk hjelp til å finne nådegavene. Hver av deltakerne fikk kartlagt sine evner og gaver, noe som førte til en større trygghet mellom menighetens folk.

– Vi snakket mye i smågrupper i prosjektperioden, og det har vi fortsatt med etterpå. Disse gruppene har betydd mye for frimodigheten vår. Hvordan vi klarer å snakke om troen, det starter og utvikler seg der, forteller Tathe. En annen av deltakerne, Ingvar Haukland, trekker også fram fellesskapsgruppene: – Samtalene og forbønnstundene vi hadde – kanskje spesielt der vi delte troshistoriene,

i Bryne

VELKOMMEN

Pastor Marith
Larsen tar imot i
døra til Bryne
Frikirkje.

åpnet for mange samtaler, samtaler som virkelig gikk på dypet.

HJELPE ANDRE

Det å møte andres behov er en av søylene i misjonale menighets-tenkingen.

– Et spørsmål som Gud stilte til Moses har utfordret meg: "Hva er det du har i hånden din?" Jeg har blitt mer på tilbudssiden i å bruke det jeg har fått av Herren. Det jeg har fått, vil jeg bruke til Guds ære. Det betyr ofte å hjelpe andre. Gjennom småting kan jeg møte andres behov, for eksempel, noe så enkelt som å tilby parkeringsplassen utenfor huset vårt på overfylte bydager, forteller Marith Larsen.

FRIKIRKETORGET

Møtet med Frikirketorget medar-

beidere var veldig positivt. – Teamet bidro med stødig undervisning og gode veiledere og samtalepartnere på gruppesamtalene. Og de hadde mange gode eksempler med seg fra andre menigheter, forteller Haukland.

– De fulgte oss, gikk sammen med oss og tok kontakt underveis for å høre hvordan det gikk. Arnfinn Løyning og Jon Arne Nygård startet prosessen med oss ved å motivere menigheten og gi oss oversikt over hva det krevde av oss å være med. Unni Westli og Erhard Hermansen coachet oss underveis, og Sidsel Lauten formidlet forbønnsemner videre. Forbønnen og oppfølgingen kjente vi som håndtrykk fra Frikirken og hele prosessen var også med å knytte oss nærmere til kirkesamfunnet, sier Marith Larsen.

En tenkemåte

Da Frikirkens pastorer i november ble spurt om hva de mener Frikirken bør satse på i tiden framover, var "Misjonale menigheter" en klar vinner. Konseptet er en bevisstgjøringsprosess der deltakerne blir klar over evner og gaver og anledninger når det gjelder å dele evangeliet.

BEVISSTGJØRINGSPROSESS

– Prosjektet misjonale menigheter er en bevisstgjøringsprosess for menigheter og enkeltpersoner mot å bli mer utadvendte. Våre menigheter er ikke bare innadvendte, men det er fort det vi blir om vi ikke er bevisste på å være utadvendte. Det handler om en tenkemåte, sier Unni Westli, som arbeider som menighetsveileder på Frikirketorget. Hun har vært med i utviklingen av konseptet.

De siste årene har hun og flere andre menighetsveiledere besøkt og fulgt opp menighetene tilknyttet misjonale menighets-satsingen. Fem menigheter i Frikirken har så langt gått igjennom opplegget. I tiden framover vil årlig to menigheter få tilbud om å gå igjennom prosessen.

– Som menigheter er vi kalt til å velsigne verden rundt oss og bringe evangeliet til mennesker vi møter gjennom dagliglivet til de enkelte medlemmer og aktive i menigheten, sier Westli.

– Vi tar utgangspunkt i fortellingen i Lukas kapittel 10 der Jesus sender ut 72 disipler. Jesus gir dem en instruks med på veien. Den handler om å velsigne, ha fellesskap, møte behov og å dele evangeliet med ord.

– Menighetene må få med 60 prosent av de som er aktive i menigheten for å kunne satse. Da er vi også klare til å satse sammen med dem, forteller hun.

INTERESSANTE VERKTØY

– Opplegget bruker en rekke interessante verktøy. Vi begynner med å kartlegge menighetens nettverk, noe som ofte er en øyeåpner. Menigheten ser at de ikke trenger å lete etter en målgruppe. De har den allerede, og den er mer enn stor nok. Noe av den samme opplevelsen kommer når vi kartlegger nådegaver og talenter, forteller Westli.

GODE RESULTATER

Menighetsveilederne jobber sammen i Medarbeider- og menighetsutvikling-teamet på Frikirketorget. De ser at opplegget fører til at mange deltakere blir mye mer bevisst og frimodig på å ta med seg Guds rike ut i sin hverdag, til de menneskene de møter, både gjennom ord og handlinger.

– Misjonalemenigheter er selvsagt også en langvarig prosess. Det handler om å forandre måter vi tenker og handler på. Alle som har gått igjennom slike prosesser vet at de tar tid. Denne prosessen er ikke ferdig når prosjektet er ferdig. Men fortsetter i menighetene, avslutter Westli.

Historisk ny

Nicolai Feyer Puntervold er historisk, med sine 21 år som nyvalgt korpsleder på landsplan i Frikirkens speiderkorps (FSK). Minutter etter at de 40 delegatene hadde valgt han, hadde over 3200 registrert begivenheten på Budbærerens Facebookside. Det sier noe om den positive responsen.

Tekst og foto **ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

Nicolai Feyer
Puntervold

Frikirken ønsker at kirkesamfunnet skal satse på unge ledere. Speiderkorpsset går foran. De har aldri før valgt en så ung leder. Synodeformann Jarle Skullerud kom rett fra Synodestyret og fikk med seg valget på Korpstinget. - Et eksempel til etterfølgelse. Gratulerer Nicolai. Kjekt å være innom korpstinget i dag, skrev han på Budbærerens Facebook der Frikirke-Norge fikk den ferske nyheten. Veldig mange har kommentert og «likt» saken, og på den måten gitt sitt uttrykk for at de er begeistret over valget.

Feyer Puntervold er fra Songdalen FSK og er aktiv med i det øvrige barne- og ungdomsarbeidet i menigheten. Han har vært med i styret i FSK i en periode av to år, og forklarer slik hvorfor han ville stille til valg:

- Da jeg ble med for første gang, ble jeg spurt om å være med og svarte ja litt på sparket. Når jeg nå fortsetter, tenkte jeg at det er gøy å få innsikt i organisasjonen, være med å påvirke hva vi i FSK skal gjøre og hvordan drive arbeidet videre, sier han til Budbæreren.

En sak som blir viktig for Frikirkens Speiderkorps videre, er å påvirke Norges Speiderforbund (NSF) til å «beholde Gud i speiderløftet». Dette ble et viktig tema på årets Korpsting (se egen sak) og det er tydelig at Frikirken ønsker å bevisstgjøre de andre kirkesamfunnene i Norges Speiderforbund til å bevisstgjøres på formuleringene om kristen tro, og ikke kun bruke begrepet livssyn.

Under programposten «påvirkningstorget» var dette den saken som engasjerte Korpstingsdelega-

tene meste.

Nicolai Feyer Puntervold har vært speider siden han var åtte år, og studerer for å bli barnehagelærer. Han bruker mye tid i menigheten, både i søndagsskolen, ungdomsarbeid og altså i speideren. Songdalen Frikirke har den nest største Speidergruppa i kirkesamfunnet, med over 100 medlemmer.

- Det er viktig at speiderarbeidet er en del av menighetene, for å være bevisst på vår kristne tro. Speidergruppa i Songdalen er 30 år gammel og er godt integrert i menigheten. Vi som ledere er ellers mye med i menigheten. De fleste ledere er aktive medlemmer i menigheten. Det at gruppeleder i Songdalen FSK er eld-

ste og dermed i ledelsen i menigheten, har nok også bidratt positivt til det, sier han.

- Foruten det du har nevnt, hva er viktig for deg som korpsleder?

- Jeg ønsker at vi bygger korpsidentitet. Vi i styret ønsker å bli kjent med gruppene og være en ressurs for dem. Og jeg håper på å være med på at Korpset starter flere grupper. Vi har noen styremøter kun på Skype og noen ganger legger vi det til en speidergruppe. Dessuten ringer vi gruppene før hvert styremøte, så vi ønsker å holde mye kontakt med de lokale gruppene, sier han.

- Er det noe mer leserne bør vite om

leder

deg, Nicolai?

- Jeg kommer nok ikke til å ha tid til å reise så mye til gruppene som Fritjof Strøm gjorde, for jeg studerer, jobber litt i barnehage og er sesongleder i sommerhalvåret i Dyreparken i Kristiansand. Jeg liker å ha mye å gjøre! Og gleder meg til fortsettelsen, sier en overveldet Nicolai Feyer Puntervold etter å ha fått masse gratulasjoner for å si ja til å bli historisk!

Med seg i styret har han Sebastian Husvik, Fredrikstad, Håkon Tønnesen, 2. Kristiansand FSK, og Simen Husby, Nordseter (Oslo) og Oda Helene Asthjem, Rognan FSK.

TRO Nyvalgt leder Nicolai Feyer Puntervold (t.h.) i samtale under påvirkningstorget om viktigheten av å beholde den kristne tro på Gud, som basis i Speiderarbeidet i Frikirken.

Takk, tro og tenn bål

TAKK Fritjof Strøm gikk av som korpssleder og fikk stor takk for sin evne til å si og leve etter ordet TAKK.

Essensen i toårmeldingen er TAKK, sa Fritjof Strøm i leders tale under Korpstinget, der han gikk av og selv fikk stor takk. Tre T-er har han med seg i tjenesten.

Fritjof Strøm har fått ha en tjeneste i å si TAKK. Han ønsker å løfte de lokale lederne i speiderarbeidet. Det har vært en av hans viktigste anliggender når han har reist og besøkt speidergruppene. Dette er den første av tre T-er han har levd etter. Takk, Tro og Tenne bål...

Fritjof vil at folk skal være trygge på tro i FSK. Det er en viktig sak for han og korpset at formuleringen om Gud blir beholdt i speiderløftet. «Jeg lover etter beste evne å: - være åpen for Gud, - hjelpe andre og - leve etter speiderloven.»

- Jeg vil påvirke dere til å bli kjent med min kjempevenn Jesus, han er ikke farlig.

-Jeg hadde ikke tenkt å bli korpssleder, men å hjelpe til... Hvis man sitter på gjerdet, hopp ned og hjelp til. Jeg har fått lov til å reise rundt, nesten til alle korps. Og jeg kjenner på et stort behov for å si takk! Det har vært artig, forteller Strøm.

Han har reist rundt og delt ut fyrstikker og smørbutikk-karameller, for å minne om at en enkel fyrstikk kan starte en brann av varme. Og karamellene symboliserer at «eventyrene finnes der ute».

-Tenn et bål, så skjer det saker og ting. Underlig hva mennesker kommer med hvis de kommer til bålet, sier en som har god erfaring. Han ønsker seg bål-pastorer. Menigheter uten speiderarbeid kan starte et enkelt arbeid med å tenne bål og la folk varme seg og kanskje få litt suppe. Ut fra det kan mye skje, vi kan bli mange flere.

-Uansett hvordan vi er, kan vi få være med. Jesu nåde. En liten fyrstikk kan utgjøre stor forskjell. En liten fyrstikk kan sette en stor skog i brann... I Bibelen står det mye om

SPEIDERKNIVEN Harald Høiberg fra 2. Kristiansand FSK, i Randesund var en av fem som fikk FSKs æreskniv under Korpstinget. Den tildeles av korpssstyret direkte, eller etter innspill fra gruppetinget i korpssgruppene. Kniven tildeles til personer som har gjort en særlig stor innsats for speiderarbeidet i FSK, enten i egen speidergruppe eller i korpssammenheng. I tillegg fikk Geir Steingrim (Fredrikstad FSK), Geir Follerås (Songdalen FSK), Rolf Øystein Andersen (Arendal FSK) og Børge Greker (Sarpsborg FSK) utmerkelsen.

ild. Varme. En bevegelse som sprer seg. En ild som ikke lar seg slokke.

Hadde jeg kunnet dele ut Nobels fredspris, ville jeg delt ut til lederne i FSK. Vi starter ingen krig, men kun fred, sier Strøm.

For å uttrykke dette har Korpset fått et nytt speidermerke, super FSK-ere. - Ledere trenger oppmuntring. Jeg møtte ei som gråt da jeg sa takk, på vegne av FSK. I den menigheten hadde hun ikke opplevd å bli takket for innsatsen.

Fritjof Strøm går av som leder, men vil fortsatt reise for FSK. - Jeg vil lære dem noe om god mat, velsignede folk og oppmuntre til å være kreative i å løfte folk opp.

Takk, tro og tenn bål.

60 deltok på FriBU's inspirasjonsdag

Onsdag 15.februar inviterte FriBU til en felles samling på Scandic Gardermoen, under temaet «En leders hjerte».

Øystein Gjerme underviste om lederskap, mens prosjektarbeider i menighetsplanting Øivind Augland (bildet) ledet en samtale om hva som må prioriteres de neste årene for å se at

flere mennesker skal komme til tro. Målet med samlingen var å samle alle som brenner for barn og unge i menighetene, og å gi alle en god innføring i de nyeste prosjektene FriBU har på ungdomsarbeid, studentarbeid og tro på hjemmehane.

Og mange hadde tatt turen til Gardermoen.

Ja, vi elsker dette VANNET

- Vannet smaker mye bedre, og klærne er mye renere enn før, sier Richard Wilson, før han tar en ny slurk av vannet fra landsbyens nye brønn. Nå er livet enklere, friskere og morsommere for Wilson.

Før kunne Wilson bruke mange timer på å hente vann til familien. Køen ved brønnen kunne være lang, og for hvert minutt med venting, ble det ett minutt mindre med fotballspilling sammen med vennene. For en 13 år gammel gutt er det hardt å akseptere.

Men vann må familien til Wilson ha, og å skaffe vann er hans ansvar. Og det er et tungt ansvar, bokstavelig talt. Fire kanner med vann skal fraktes fra brønnen og hjem, og når kannene er fulle er vekten på 80 kilo. Det er god trim for en 13-åring, kanskje litt for mye av det gode, tenker mange. Men vann må familien ha.

Den gode nyheten er altså at det nylig har skjedd endringer i landsbyen Ikonda, der Wilson bor. I landsbyen har flere brønnbyggere fått opplæring, og en ny brønn er på plass. Den har gjort køen ved brønnen kortere og vannet renere. Sykdommer som diaré og urinveisinfeksjon er det også mye mindre av.

- Før kunne det gjøre vondt å tisse, og jeg hadde mye vondt i magen. Men nå er det mye bedre. I framtiden håper jeg at vanntilgangen vil bli enda bedre, og at folk sin helse også blir bedre, sier Wilson, som nå også har bedre tid og helse til å spille fotball - slik 13 år gamle gutter skal gjøre.

Det er i år 50. gang Kirkens Nødhjelp gjennomfører Fasteaksjonen. I 50 år har altså menigheter over hele landet bidratt til at millioner av mennesker har fått den hjelpen de har rett på. Rent vann og tilgang på mat er en rett alle mennesker har, og Kirkens Nødhjelp kan aldri få gitt nok takk til de som har støttet aksjonen trofast gjennom 50 år.

2017 er også året der lutherske kirker verden over markerer at det er 500 år siden Martin Luther hang

opp tesene i Wittenberg. Kirkens Nødhjelps fasteaksjon står sentralt i den norske 500 års-markeringen, og målet er å vise diakoni i praksis ved å gå med bøsser den 2-4. april.

Vi kan ikke alle bare reise til Wittenberg for å feire. Vi må sette oss ned og se på alt vi har oppnådd disse 500 årene. Vi kan ikke bare be om penger, og si halleluja og amen. Vi må se på hva vi kan gjøre for samfunnet vårt, sier Emmanuel Makala som er biskop i den lutherske kirken i området der Wilson bor.

50 års-jubilanten Fasteaksjonen er den stødige pålen i Kirkens Nød-

BEHOV Wilson i Tanzania elsker rent vann. (Foto: Håvard Bjelland)

hjelps daglige arbeid. For å klare å hjelpe flest mulig også de neste 50 årene trenger Kirkens Nødhjelp drøyt fra våre trofaste bidragsytere. Du kan bidra til at Fasteaksjonen blir en suksess, enten ved å stille som bøssebærer, eller ved å gi penger i bøsse.

Det har aldri vært enklere å bli en brønnbygger. (Kirkens Nødhjelp)

Oppfordrer til å støtte Fasteaksjonen

Frikirken bør delta i årets fasteaksjon på tross av at Kirkens Nødhjelp igjen ber om støtte til arbeidet for trygge abort for sårbare jenter, sier misjonsleder Terje Bjørkås.

Høsten 2011 gjorde styret i KN vedtak om å arbeide aktivt for retten til trygg og lovlig abort

blant sårbare kvinner. Saken ble drøftet i Representantskapet og flere av de frikirkelige medlemmene hadde sterke innvendinger til KNs formuleringer.

Vi føler oss svært ukomfortable med at KN på nytt drar fram denne saken uten å rådføre seg med oss som er oppdragsgivere, sier medlem i KNs representantskap og misjonsleder i Frikirken, Terje Bjørkås. For fire år siden stemte flere av de frikirkelige medlemmene av representantskapet imot at KN skal jobbe for å

tilrettelegge legale aborter. Men vi gav vår fulle tilslutning til anliggendet om trygg og sikker reproduktivt mødrehelse og støtte til å ha fokus på det.

Å kjempe for retten til abort er et sidespor som ikke hjelper sårbare kvinner til å beskytte egen kropp, eller å si nei til tvangsekteskap eller til omskjæring. Vår bistandsinnsats bør konsentrere seg om å redde liv, ikke legge til rette for å ta liv sier Bjørkås.

Vi har fått flere henvendelser

om at dette utspillet må få konsekvenser for Frikirken sitt forhold til KN og personlig kjenner jeg at dette utfordrer tilliten til KN. Men jeg kan ikke på nåværende tidspunkt si at saken bør få konsekvenser for vårt samarbeid med KN. Vi har lang erfaring for at det er mulig å ha en god dialog med KN i saker vi har vært uenige om.

-Jeg vil derfor oppfordre Frikirkens menigheter om full oppslutning om årets fasteaksjon, sier Bjørkås til Budbæreren.

Nye misjonsmerker for FSK

Tidlig på formiddagen publiserte FriBU følgende på sin Facebook-side: «Du er aldri for ung til å være med på FriBUs inspirasjonsdag! Nå er vi i gang med 60 deltakere i alle aldre fra hele landet. Dette blir bra!»

For at speiderne i Frikirkens Speiderkorps (FSK) skal gjøre seg bedre kjent med Frikirkens misjonsarbeid, er det utarbeidet merkekrav for de ulike aldersgruppene. Hver aldersgruppe får et sett med oppgaver knyttet til misjon og oppskriften på en matrett fra et misjonsland. Når alle oppgavene er løst og

godkjent, får de tildelt et misjonsmerke. Speiderne skal gjøre seg kjent med misjonsarbeidet i Mali, et land i Sentral-Asia, Japan, Israel og De palestinske områdene.

Fest i Guds hus

Det er tittel på Frikirkens nye liturgihefte. Vi skal fortsette vårt oppdrag som Frikirkemenigheter og forkynne Ordet og forvalte sakramentene. Liturgien forteller hva vår kirke lærer om Gud. Den er en plan og en tanke om hva vi vil med våre gudstjenester. Et spørreskjema kan også være nyttig, der vi spør de som kommer, om hva de syns om innholdet og formen. Da har vi et godt utgangspunkt og mulighet for gudstjenesteledere, sangere og musikere, unge og eldre, til å drøfte hvordan de ønsker disse møteplassene i menigheten, slik at gudstjenesten kan bli enda mer våre samlinger.

1. Tilbakeblikk. Oldkirkens første bønn, var Kyrie Eleison Herre hør vår bønn. Oldkirkens første trosbekjennelse var «Kristus er oppstanden» Samlingene ble lagt til oppstandelsesdagen, søndag, og de samlet seg alltid rundt nattverdbrødet, hvor de mintes han som var død og oppstanden for dem. De tradisjonelle jødiske bønnene, skriftlesning og utleggelse av Skriftene var med og under nattverden sang de om Guds Lam og lovpriste Gud. Til sist ble velsignelsen lyst over flokken som hadde samlet seg i Jesu navn.

2. Martin Luther gjorde ikke brudd med kirkefedrene, men viderefører tradisjonene fra oldkirkens messe. Han innførte «Formula missae», med de gamle leddene: Kyrie og Gloria, bønnerop om nåde, tilbedelse, takk og forbønn, nattverd med Sanctus og Agnus Dei, lovprisning av Guds hellighet og tekster og bønner fra Bibelen og i sentrum, forkynnelse av Guds Ord. Dette er mal for høymessen i den norske

kirke, men også vår liturgi.

Den tyske messe, «Der Deutsche Messe», der ble sanger og salmer nå tyske og folkemusikken preget tonene, og kom som gjen-svar på alle ledd. Det kan minne oss om nye tradisjoner som ble skapt innen den protestantiske kirkegren og etter hvert vekkesbevegelsenes møter på bønnehusene. Morsmålet, hjertespråket ble det religiøse språket.

Men det viktigste, luthersk gudstjeneste bygger på vekslingene mellom det sakramentale og det at menigheten medvirker slik Paulus skriver i 1 Kor 14.

Hjemmet til Katharina og Martin Luther hadde plass for foreldreløse og eldre slektninger, handikappede og syke, flyktninger og studenter. Luthers reformasjon innebar et endret syn på handikappede og vi siterer: «Gud har gjort blinde, stumme og lamme til kristne i dåpen. Når Gud har foreholdt de handikappede sin velgjerning, hvorfor skulle de så ikke få tildelt hans sakrament?» På pinsedag ble Guds Rike åpnet for alle; » jøde som greker, kvinner og menn, slaver og frie, barn og unge, alle folkeslag. ALLE.»

Den amerikanske professor i luthersk teologi Gordon Lathrop, skriver, «Prekenen har fått svært dårlig kår i vår vestlige ver-

den. Vi må vektlegge kildene fra Lukas-evangeliet og en del eldre kirkefedre, der lesning og utleggelse av Guds ord hører hjemme i menighetens samling, for dette fører til forbønn for de nødstedte og så fortsetter en med feiringen av måltidet og blir utfordret til misjon i hele verden.»

3. Utfordringer i dag. «Paradoksalt er menigheten Guds representant på jord og består av ufullkomne mennesker» skriver Toril Edøy og ønsker at funksjonshemninger skal bli en naturlig del av menigheten og at folk blir godtatt ut fra egne forutsetninger. «Segregering skiller folk, assimilering vil gjøre lik, men vi skal tenke helhet og likeverd.»

Som flere-generasjonsmenigheter må vi alltid tenke mangfold og variasjon. Alle som ferdes i våre «hjem» må få et eierskap, bli sett og brukt, men også ta ansvar. Derfor legger Luther så stor vekt på menighetsmøtets plass. Og begrunner det følgende: «Det som er felles, kan ingen tilta seg, uten fellesskaps vilje og befaling» Så vår forfatning, §9 sier da også at Menighetsmøtet er menighetens øverste myndighet. Det bør vi føle som en trygghet i forhold til lederskap og ikke minst økonomi.

Anne Nordvoll

KNUT AMUND LÅSTAD (27),
Bergen Frikirke

Hvem bygger jeg for??

Når et hus skal bygges har som regel bygningsarbeiderne og initiativtakerne et motiv for å bygge huset. Hvorfor bygges det? Hvem bygges det for? Hvordan skal det bygges? Hvorfor bygges det på den måten? Man ser som regel for seg alle disse aspektene og drømmer om at alt skal gå etter planen og at huset skal stå støtt i mange år. Familien som flytter inn består av flere generasjoner og som seg hør og bør så passer de voksne på at barna får de beste vilkårene slik at de skal få en god oppvekst med rom til å utvikle seg best mulig. De har forstått at for hver generasjon er den neste generasjonen den viktigste.

Du har gjerne hørt noen si: «Vi må gjøre så godt vi kan med det vi har i dag slik at de som kommer etter oss skal få det litt bedre.» Men i hvor stor grad skjer dette? Hvor ofte gjør folk bevisste valg som de vet kommer til å være til hjelp for andre enn dem selv? Du vil kanskje svare annerledes på dette enn din neste, men her vil nok mange si at vi har en del å gå på.

Hvordan ser man for seg dette i en menighet? Den

største familien i verden har som alle familier sine utfordringer, men gjelder den samme dynamikken også her? Hvordan står det til med din kjærlighet til de som går i din kirke, er yngre enn deg, har andre meninger enn deg, forventer andre ting, ser verden annerledes enn du gjør? Ser du dem? Leder du dem? Gir du dem etter hvert rom og ansvar til å utvikle og ta videre kirken som du og din generasjon har bygget? Eller var alt bare for deg?

Hvis huset skal stå støtt i generasjon etter generasjon så trenger vi å forstå at vi er en familie der neste generasjon er den viktigste. Poenget her er ikke å si at de som er i 40-60 årene er de eneste som må passe på å legge til rette for de unge voksne. De unge voksne har et like stort ansvar når det gjelder nettopp å legge til rette for dem som vokser opp rett etter dem. For et potensiale vi har hvis vi klarer å gjøre dette!

Jeg drømmer ihvertfall om at vi mer og mer blir en kirke der neste generasjon er den viktigste for hver generasjon!

Abonnenter kan lese Budbæreren som Pdf på nettsiden

www.budbareren.no

REBEL

Luther i vår tid - Nåden alene

LUTHER I VÅR TID - NÅDEN ALENE.

En artikkelserie om Luthersk teologi levert av Teologisk Fagråd

Luthers store kamp var å finne en nådig Gud. For å forstå spørsmålet og den indre kampen han kjempet, må vi tegne et bilde av hans samtid. I seinmiddelalderen tegnet både kirke, kunst og kultur et bilde av døden som kunne sette skrekken i mange. Selv om flere røster talte evangeliet, som f.eks. Luthers «mentor», Johan Staupitz, var nok frykten for død og fortapelse sterk. I søken etter nåde grep flere begjærlig muligheten til å kjøpe seg tilgivelse i dokumentform, slik som avlatshandelen hadde utviklet seg. Legg så til at Bibelen sjelden ble lest av selv presbtere, (de leste mer fortolkere, og skriftutleggelse) så skjønner en at det «klare evangeliet» ikke var hyllevare på den tid. Luthers oppdagelse av nåden kom nettopp gjennom Bibelstudier, der han i stedet for bare å lese «skolastikerne» og andres bibelfortolkninger gikk tilbake til kilden selv, Bibelen.

Vi lever i en helt annen tid. Frykten for døden er annerledes, vi har kanskje større frykt for livet...? Om vi lever, og har levd. Sjelden opplever jeg å møte spørsmål etter en nådig Gud. Å klatre opp til Gud gjennom botsøvelser og fortjenestefulle gjerninger er ikke så vanlige, klatringen skjer i en annen retning. Så hva er relevansen fra Reformasjonen i dag ift til Nåden alene? Jeg vil løfte fram noen momenter som vil ha aktualitet med tanke på den lutherske arven:

1. TILBAKE TIL KILDEN.

Det var helt avgjørende for Reformasjonen at Bibelen ble løftet fram, og lest og studert. Luther var med på å gjøre den til allemansseie.

Uten at Luther selv fikk se hva som stod skrevet hadde kanskje historien tatt en annen vei? Det var i Ordet alene at han fant visshet om Nåden alene. Bibelen var ikke tilgjengelig for alle, med Luther ble den det, på tysk.

I dag spør mange om Bibelen har noen relevans. Den har poetisk verdi, den gir gode moralske innspill, den har høye etiske verdier. Å ivareta en luthersk arv vil være å løfte fram Bibelen og kunne grunngi hvorfor den har verdi og skal ha plass. Hva svarer vi på det? Gir den svar på spørsmål som reises i dag? Og gir den tilfredsstillende svar på de spørsmåla? Det er viktig at vi setter formidlingen av Bibelen og dens relevans høyt på agendaen. Bibelen er Kirkens dyreste skatt!

2. NÅDIG MOT OSS SELV.

Folk på Luthers tid fryktet dommen og døden. Det å kjøpe gode gjerninger, sikre seg avlat og tilgivelse fram for en rettferdig og dømmende Gud som kunne kaste i helvete kunne gi en liten trygghet. I vår tid er ikke frykten for døden uttrykt slik. Frykten for livet er kanskje større. Frykten for å dø uten å ha levd. Lykkes jeg? Er jeg synlig? Er jeg bra nok? Er jeg effektiv nok? Eller som de eldre kan tenke; Er jeg til nytte lenger? Har jeg blitt en belastning? Spørsmålet er ikke om vi finner en nådig Gud, men om vi finner en nådig tilværelse, eller til og med; kan vi være nådig mot oss selv? Kan Luthers oppdagelse av en nådig Gud gi livshjelp til «døende» mennesker i vår tid?

Vi trenger å hjelpe hverandre til et menneskeverd som er grunnet i nåde, og ikke prestasjoner eller fremtoning. Det er ikke hvordan du ter deg eller ser ut som gir grunnlag for å være et vellykket men-

neske. Men det er Guds skaperglede og den egenverdien som er plantet ned i hvert menneske, fra fødselskrybba til gravkista, som er det nådige fundamentet vårt. Her har vi som Kirke et stort kall og oppgave; å bli motsatsen til de krav og mentaliteter som finnes ute i samfunnet vårt. I menigheten skal inkludering, integritet og tilhørighet begrunnes ut i fra dåp, og Guds nådesstempel gitt til hvert menneske.

Derfor kan vi glede oss over alle funksjonsfriske og dysfunksjonelle som finner sin plass i menigheten. Alle besteborgere og de med et uryddig rulleblad som finner et hjem i kirken. De med toppstilling i store bedrifter og den uføre pensjonisten som deler fellesskap. Kirken gjenspeiler i «generasjon prestasjon»; at nåden alene er grunnlag for tilhørighet og identitet i Guds rike. «Du hører til» er viktigere å høre enn: «vi trenger deg».

3. NÅDEN ER ET FRELSES- VERK UTENFOR OSS.

Vi lever i en opplevelseshungriktid. Ekstremsport, og mennesker som hele tiden strekker grenser for hva som er sunt og trygt, kan være uttrykk for en lengt etter å «leve». «Om du ikke lever på grensen opptar du for mye plass», er et slikt uttrykk. Det sterkeste uttrykket i min ungdomstid på bedehuset var det omdiskuterte dramaet.. Det lignet teater, så det skulle vi ikke ha noe av på bedehuset. Å tale til alle sansene er en positiv utvikling, men det er også faren at virkemidlene brukes på en slik måte at selve opplevelsen de gir blir tyngdepunktet i troen.

Da er det viktig samtidig å formidle at frelsen ligger ikke i opplevelsen, følelsene eller en bestemt erfaring, men i at Gud selv har gjort ferdig frelsen

utenfor oss selv. Frelsens forankringspunkt er i Guds hjerte og ikke i min egen opplevelse. Det fikk jeg høre i min ungdom, det er ikke mindre viktig i dag. Også i møte med midlivskrisen, eldre og døende er det like aktuelt. Frelsen holder, fordi den ikke er forankret i våre gjerninger, opplevelser eller en bestemt erfaring, men i en tro som retter blikket utenfor oss selv, på Jesus. Denne sannheten kan lett forsvinne i røyk og lyd, men også i dyssende underholdning eller manglende opplevelser. Hjertet må være urolig til det finner hvile i deg, for å sitere kirkefader Augustin.

Luthers «Nåden alene» er like aktuell idag. Men spørsmåla som reises rundt det er formulert annerledes fordi utfordringene, kulturen og samfunnet har endret seg radikalt. Her har vi prøvd å peike på i noen korte punkt hva vi mener som aktualiserer et fortsatt fokus på Nåden alene.

Hvordan vil din 3 punktsliste over Nåden alene, se ut? Hva treffer spesielt? Har du et annet punkt du mener er helt avgjørende? Er det noe i dette du ser her som tenker; ja, vi må fortsatt være luthersk.. Vi vil veldig gjerne se en debatt på i de sosiale mediene og i denne avisa.

For det teologiske fagrådet,
Jan Løkkeborg.

Kilde: Denne artikkelen har hentet en del av faktastoffet fra Heinz Schilling sin bok: Martin Luther; rebell i en brytningstid.

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften
"Forum for frie frender".
Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Kommentarer til Ottar Moens innlegg i Bb nr 1 2017 om Dr. Kanayama og hans lære

Det er flere ting i Ottar Moen sitt innlegg vi er enige i, bl.a. beskriver Moen på en grundig måte flere sider ved Dr. Kanayama sin lære som gir grunnlag for uro og som gjør at vi ikke ser han som en naturlig samarbeidspartner for Frikirken. Videre deler vi fullt ut Moen sitt ønske om en forsoning med KELC og at Frikirken må arbeide for å gjenopprette en relasjon der vi kan stå sammen i oppdraget med å bringe evangeliet til det japanske folket. Men så er det to påstander fra Moen vi gjerne vil kommentere;

1. Moen hevder at Frikirkens misjonærer inviterte Dr. Kanayama i strid med ønsker fra KELC. Det er ikke riktig, alle besøk av Dr. Kanayama til menigheter i Japan ble på forhånd godkjent av an-

svarlig japansk pastor.

2. Videre sier han at KELC ba om å få drøfte forholdet til Dr. Kanayama. Det er heller ikke riktig, i november 2014 ble vi bedt om å gi en skriftlig tilbakemelding til kirkepresident Mototsugu Fukui om vår holdning til Dr. Kanayama. Kirkepresidenten fikk umiddelbart en skriftlig redegjørelse fra synodeformann og misjonsleder, der vi bl.a. forsikrer han om at våre misjonærer ville bli pålagt full lojalitet når det gjelder KELC sine vurderinger av Dr. Kanayama.

Jarle Skullerud
Synodeformann

Terje Bjørkås
Misjonsleder

Hægeland Frikirke er en voksende menighet med over 300 medlemmer, lokalisert på Hægeland i Vennesla kommune. (ca 35 km fra Kristiansand). Vi er en aktiv flergenerasjonsmenighet med et utadrettet tilbud til alle aldersgrupper. Vår visjon er «Inn til Jesus. Ut til verden». Vår pastor slutter etter lang tids tjeneste, og vi søker nå etter ny

fri kirken

PASTOR i inntil 100 % stilling

Vi søker etter en pastor som er glad i Jesus og mennesker, og som har evne til å bygge relasjoner, lede, samarbeide, inspirere og formidle. Personlig egnethet tillegges stor vekt. Lønns- og arbeidsvilkår i henhold til Frikirkens lønnsregulativ. Alle søknader behandles konfidensielt. Spørsmål kan rettes til pastor, Jon Lia (tlf: 93266368 / mail: hegeland@frikirken.no) eller eldsterådsleder, Gunnar Hægeland (tlf: 95702228 / mail: ghageland@gmail.com) Søknadsfrist 20.mars. Tiltredelse fra 1. august 2017. For mer informasjon om menigheten, se www.hegeland.frikirken.no

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

STAVERN FOLKEHØYSKOLE

Velkommen til kortkurs!

Her er noe for enhver smak!
Kortkursene er åpne for alle.
Info og påmelding: stavernfhs.no
Påmelding fra 1. februar.

• "Kropp og Ånd, hånd i hånd"

Dugnadsdager på Fredtun 24.-28. april. Kombinasjon av bibeltimer, dugnadsarbeid, tidebønner og kveldssamlinger. Gratis kurs! Vi arbeider for føda. Talere: Mirjam Berg, Gerd og Odd Svein Grønsund. Påmeldingsfrist 15. April.

• Retreat til Nya Slottet Bjärka-Säby

«Drikk dypt av Ånden» 1.-5. Mai. Lytt til Peter Halldorf og flere av Frikirkens forkynnere. Bli med på noen stille dager i en kombinasjon av tidebønner, gudstjenester, undervisning, taushet og veiledning. Pris kr 4200,- Påmeldingen innen 15. april til ivar.johnsen@frikirken.no

• Lutter smil og glede... eller?

Et livsnært reformasjonssymposium 30. mai -1. Juni på Fredtun. Per Arne Dahl, Rut Helen Gjævert, Tom Egil Hverven, Ingunn Folkestad Breistein, Bjørn Stærk, Jarle Skullerud, Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad, Andreas Hegertun, Dag Nygård, Karl-Johan Kjode med flere. Pris fra kr 1950,- Påmeldingsfrist 15. Mai.

• Opplevelsestur til Öland

11.-17. Juni. Jan Tanggaard, Brunlaneskaren er kjentmann på Öland etter mange ekskursjonsturer med Thor Heyerdals skole i Larvik. Jan Ivar Nilsen og Arnfinn Løyning har ansvar for morgen- og kveldssamlinger. Pris fra 4000,- Påmeldingsfrist 15. April

• Sensommerdager i Stavern - for godt voksne

"Sammen, sammen....Amen!" 21-25 august. Bibeltimer, seminarer, turer på Kyststien, guidet turer i Stavern, båttur på fjorden. Talere og sangere: Jan Gossner, Sigrun Lauvland Ek, Harald Kaasa Hammer, Jarle Skullerud, Birgit S og Jan Einar Larsen mfl. Pris pr person fra 3500,- Påmeldingsfrist 1. August.

www.stavernfhs.no

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

JAN LØKKEBORG

Å si halleluja, men å gjøre det...?

Jeg har falt for en serie på en av betal-kanalene (CMore); The Young Pope. Hovedfiguren er en ung amerikaner som er blitt valgt til pave. Han er tilsynelatende antitesen på alt hva vi forventer oss av en pave; arrogant og nedsettende. Han legger beina på bordet, han røyker (!!) og når han går til sin skriftefar hevder han at han ikke har noe å bekjenne. Det eneste han tilstår er at han ikke tror på Gud! Men den unge paven er ikke det han tilsynelatende ser ut til å være; han nekter å vise seg offentlig og la seg avbilde, han står imot seksuelle fristelser, kjemper mot abort, og maktsyke, og er imot homofili. Likevel velger han en av de homofile kardinalene til sin nærmeste medarbeider, ber inderlig, er ydmyk og svak, tar overraskende avgjørelser, osv. Kort sagt; se serien!

Serien er både underholdende og morsom men ga framfor alt mye ettertanke. Er det hva vi sier, eller hva vi gjør som er det avgjørende? Er det det å bruke de rette ordene, ha den korrekte koden i måte å være på eller hva vi faktisk gjør i møte med våre medmennesker som teller? Det er lettere å si halleluja enn å gjøre det...

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntret øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhyttelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Bjørnar Tørgersen** har levert følgende bidrag

Velkomsthilsen med bismak

Iført en ettersittende speiderskjorte med en lett odør av mugg, fordi den en gang ble liggende våt litt lenge i sekken, står jeg foran i kirken og ønsker velkommen til speidergudstjeneste. Jeg er ved godt mot og vel i gang da jeg plutselig blir vår de aller tøffeste speidergutta våre. De sitter helt stille og følger med på det jeg sier. Beflippet av denne oppdagelsen nærmest proklamerer jeg: «I dag har vi besøk av vår eminente forteller. Hun skal fortelle oss et par historier fra Bibelen, så vi slipper å høre på pastorens lange og kjedelige tale». Det blir mye latter av denne introduksjonen. Fornøyd lar jeg blikket gli over forsamlingen, og der, midt i flokken, ser jeg rett inn i pastorens kalde gråblå øyne. Iført ettersittende speiderskjorte med en lett odør av mugg og ny svette, skliker jeg skamfull ned på første rad.

Bjørnar Thøgersen utfordrer Jon Sverre Holten

FAKTA:

Navn: Robin Mork **Alder:** 24 **Sivilstatus:** Forlovet med Møyfrid Nordbø
Menighetstilhørighet: Trondheim Frikirke
Aktuell med/virke: Regionarbeider i FriBU Nordre

Givende barne- og ungdomsarbeid

Robin Mork er regionarbeider i FriBU Nordre, der han er med på å legge til rette for kristent fellesskap og forkynnelse for barn og unge.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- Jeg synes det er veldig flott og givende å få lov å stå i et arbeid der jeg er med på å legge til rette for kristent fellesskap og forkynnelse for barn og unge. Det er et viktig arbeid.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Galaterne 2,16: «Men da vi innså at et menneske ikke blir rettferdiggjort av lovgjerninger, men ved tro på Kristus Jesus, da trodde også vi på Kristus Jesus, for å bli rettferdiggjort ved tro på Kristus og ikke av lovgjerninger. For ikke noe menneske blir rettferdiggjort av lovgjerninger». Det blir så tydelig at rettferdigjørelsen og frelsen er Kristi verk alene, og det gir meg frimodighet til å sette min lit til Jesus og ikke til meg selv.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg synes det er et veldig godt motto. Som kristne er vi kalt til fellesskap, og sammen har vi et budskap som skal nå ut.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Dagene går for det meste i jobb og studier. I tillegg til å være regionarbeider studerer jeg teologi ved Fjellhaug internasjonale Høgskole, og er en del av fellesskapet på Soltun Soldatheim.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Jeg er glad i sang og musikk, og Bill Gaither og Gaither Vocal Band har vært et forbilde. Bill og hans kone har skrevet vel-

VIKTIG Kristent barne- og ungdomsarbeid er både viktig og veldig givende, sier Robin Mork.

dig mange gode tekster og mye fin musikk helt siden 50-tallet, og nådd mange mennesker. Men for meg er min forlovede mitt største forbilde. Hun er den som har vært mest til inspirasjon for meg. Jeg er så velsignet og veldig takknemlig for henne, og for at vi sammen kan hjelpe hverandre å søke Gud og det han har for oss.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- På fritiden er det viktig for meg å tilbringe kvalitetstid med min forlovede, og å prøve og søke Gud stadig mer.